

TÁBOR ZAVRŽENÝCH

LILY SPARKS

Tábor zavržených

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Lily Sparks

Tábor zavržených – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**TÁBOR
ZAVRŽENÝCH**

LILY SPARKS

EGMONT

Tato kniha by nevznikla bez nadšení a důvěry mé literární agentky Stacie Deckerové. Upřímně děkuji Mattu Martzovi za to, že tento příběh přivedl na svět, a Ashley Di Dioové, Sylvanu Creekmoreovi a Melisse Rechterové z nakladatelství Crooked Lane Books za to, že mě díky nim celý literární proces tak hluboce obohatil.

Jsem vděčná svým rodičům Richardovi a Barbaře Sparksovým za to, že vždy oceňovali kreativitu a představivost, a svým sestrám Cinnamon a Allison za jejich lásku, nadšení a nejlepší hlídání dětí na světě! Osobní poděkování patří Darrenu Herczegovi, který mi poradil, abych se o tento rukopis podělila s profesionály. Děkuji Jasonu Micallefovi, který mě toho tolik naučil o vyprávění příběhů. A děkuji nejpohodovějšímu šéfovi na světě, Priceovi Petersonovi, bez něž by mé psaní bylo vskutku temné.

Ale hlavně chci poděkovat svému manželovi Ryanu Sandovalovi za to, že věří v mé sny. A za to, že fantasticky vyplnil tolik dní Loveyina prvního roku, kdy se její máma uchýlila stranou a psala.

Original title: *Teen Killers Club*

Copyright © 2020 by Lily Sparks. All rights reserved.

Vydalo nakladatelství EGMONT

v Praze v roce 2023 ve společnosti Albatros Media a. s.,

5. května 22, Praha 4.

Číslo publikace 39 812

Překlad Petr Novotný

Odpovědná redaktorka Lucie Kučová

Technická redaktorka Barbora Pokorná

Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-5494-3

ISBN e-knihy 978-80-252-5510-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-252-5511-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-5512-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

EGMONT

Kapitola první

Dívka z pekla

Vězení se hodně podobá střední škole. Má stejné sterilní béžové chodby, také musíte dlouhé hodiny tiše sedět a také tu panuje sociální pyramida od nejnižšího postaveného po nejvyššího, na níž závisí váš život. A stejně jako na střední škole jsem byla i ve vězení naprostá samotářka.

Když dnes ráno nastupuju do vězeňského autobusu, připadám si jako před téměř dvěma lety ve školním autobuse. Děvčata sedí v poutech podobně jako středoškoláci, náhle zmlknou a jejich oči mě sledují stejnými postranními pohledy, když se šourám uličkou na stejné místo, kde jsem odjakživa sedávala na své staré trase: až úplně vzadu.

Samozřejmě jsme teď všechny oblečené do oranžovo-běžových kombinéz, ale na střední škole se taky nosí uniformy. Tenkrát jsem každý den nosila černé džíny s koženou bundou ze sekáče, na krk jsem si věšela tenké černé obojky s levnými stříbrnými řetízky, oči měla obtažené černými linkami, jako by to byla podtržená klíčová slova v básni, a vlasy jsem měla obarvené výrazně domodra. Teď už vybledly do barvy starých džínů a odrosty mi zasahují skoro až k obočí.

Je tu přece jen jeden rozdíl. Chybí jen smích. Od chvíle, kdy jsem nastoupila na střední školu, kdykoli jsem procházela kolem nějaké

skupinky, jsem mohla napočítat do tří, jak rostlo nechutné napětí. Pak se za mnou ozval hurónský smích. Smála se dokonce i Rose, když byla s ostatními kamarádkami.

Teď už se nikdo nesměje. Na to se až příliš bojí.

Když se vás bojí, jste osamělejší, než když vás ignorují. Je ironie, jak obrovské úsilí jsem na střední škole vynaložila na to, abych vypadala „děsivě“, kdežto teď bych dala cokoli za to, abych mohla sedět naproti někomu, komu při pohledu na mě, Signal Deereovou, „Dívku z pekla“, nenaskakuje husí kůže.

„Pojďte nám dopředu pomoci! Potřebujeme doprovod!“ volá řidič na policistku Heather, která mi právě připíná pouta k zámku na bezpečnostním pásu. Tiše si pro sebe zakleje a posledním šklubnutím mi zacvakne pouta, načež se vrátí uličkou k řidiči.

Zaměstnanci nápravných zařízení jsou mimochodem horší než nejstrašnější učitelé na střední škole. Představte si, že na jeden den dostane všechno na starost nejpanovačnější a nejrozmazlenější spolužák. Přesně to je vězeňský dozorce. Nebo alespoň tak se chovají zaměstnanci v Oregonské státní věznici pro mladistvé v Bellwoodu, běžovém betonovém labyrintu, z něž jsem se dnes ráno konečně dostala.

Když dozorkyně Heather dojde ke dveřím autobusu, zatváří se zhnuseně a hlas zvýší natolik, abych zaslechla „...to *nemám* v popisu práce!“ Jde o její poslední svěřenkyni, postavu, kterou mi ve výhledu zakrývají čtyři mohutní muži z ochranky.

„To je NOBODY?!“ zašeptá jedna z dívek, která sedí několik řad přede mnou.

„Cože? Nobody přece není skutečná, je něco jako přízrak.“

„Fakt? Jen se na ni podívej! S tou lyžařskou maskou a tak!“

„S Nobody autobusem nepojedu! Nemůžou ji jen tak strčit k normálním lidem, ten netvor je *nebezpečný*...“

Náhle se rozhostí ticho, když dozorkyně Heather vede Nobody, která měří snad metr osmdesát, za pouta uličkou. Stejně jako ostatní jsem o ní zaslechla nejrůznější historky a všechny působí pravdivě: je až děsivě vychrtlá a vytáhlá a dlouhé bledé paže má protkané ošklivými červenými jizvami po popáleninách.

„Posadím tě k Blue,“ řekne Heather, aby zklidnila celý autobus, který se kvůli tomuto zjevení z vězeňských zkazek začíná bouřit.
„Obě máte *stupeň A*, tak si budete rozumět.“

Zcela ztichlý autobus začne celý společně syčet.

„Stupeň A?!?“

„Blue je stupeň A?“

„Ty tady s námi přece být nemůžeš!“

Vězeňští dozorcí by *nikdy neměli* prozradit naši Wylie-Stantonovu klasifikaci. Pokud ostatní vězni zjistí, že vás zařadili do stupně A, je to rozsudek smrti. I když jsem měla to „štěstí“, že jsem většinu svého trestu strávila v betonové cele na samotce, při několika málo setkáních s obyčejnými vězni jsem se pečlivě držela při zemi. Jenže těmito slovy je mé krytí prozrazeno.

I když tam, kam jedeme, na tom asi nezáleží.

Nobody složí své vysoký tělo na hnědou vinylovou sedačku vedle mě, širokými rameny se ke mně přitiskne tak blízko, že vidím volné nitky, které rozfoukává pomalým, přerývaným dechem skrz otvor vyříznutý v lyžařské kukle. Dozorkyni Heather se při poutání třesou ruce.

A pak, když už se otáčí k odchodu, jí masku zákeřně strhne.

Nobody prudce zareaguje, vyjekne, snaží se setřást odbarvené blond vlasy přes obličej a celý autobus synchronně zalapá po dechu. Matně zahlédnu, jak jí vzteky hoří tvář.

„Co to děláte?! Vraťte jí to!“ zvolám.

„Žádné neschválené oblečení během převozu!“ vyštěkne dozorkyně Heather a sune se dopředu.

Nobody fňuká jako nakopnutý pes a snaží se zakrýt si zjizvenýma rukama obličej, ale pouta jsou příliš krátká, takže na něj nedosáhne. Odvrátím pohled a vidím muže v kšiltovce, který právě nastoupil do autobusu, téhož muže, s nímž jsem se ráno setkala v cele předběžného zadržení v útrobách Bellwoodu. „*DAVE!*“ křičím, aby mě bylo slyšet přes nepřítetnou Nobody. „Dave, to si nemůže tu kuklu nechat?“

Dave se zamračí. Podívá se z Nobody na dozorkyni Heather, nakloní se k ní a společně se o něčem radí.

Dívky před námi toho využijí a vrtí se na sedadlech, aby si nás prohlédly.

Nakloním se dopředu a zasyčím: „*Otočte se. Ted'. Hned.*“

A to je ten skutečný rozdíl mezi vězením a střední školou, rozdíl mezi tím být Signal Deereovou, osamělou gotičkou, a Signal Deereovou, dívkou z pekla: jakmile řeknu, aby se otočily, *udělají to*. Nahrbí se a ztuhnou strachy jako vyplašení králíci. Jako bych se mohla nějak vymanit z pout a seškrábat jim ty šokované výrazy z tváře.

Protože mám stupeň A kdoví, co dokážu.

Brzdy zaskřípou a zasyčí, když se autobus rozjede, a já se otočím k oknu, jak jen mi to pouta dovolují, abych Nobody poskytla trochu soukromí. Přesto nejde nevnímat její bolest – stejně jako její drsný chemický zápach, který sílí, jak se kolébá sem a tam, sem a tam. Místo aby ji nechali normálně se osprchovat, stříkají na ni hadičí dezinfekční prostředek. Měla bych si však na to zvyknout, protože jestli má Nobody stupeň A, míříme na stejné místo.

Když jsem se dnes ráno setkala s Davem, popsal to jako úplně nový „program“ pro mladé vězně se stupněm A. I když mu chyběl jakýkoli oficiální odznak, budil na první dojem větší respekt než uniformovaní vězeňští dozorcí, kteří mě nahnali do místnosti. Když mě poutali ke stolu, klidně si projížděl hovory na něčem jako Apple Watch. Slyšela jsem, jak říká: „Souhlasím“, než si přes ně přetáhl rukáv a upřel na mě zkoumavý pohled.

Když jsem se ho zeptala, jestli je tam kvůli mému odvolání, zaklonil hlavu a zasmál se.

„Dostala jsi stupeň A na Wylie-Stantonovi a *chceš se odvolat?!*“

Pokud jste v poslední době nebyli ve vězení, tak pro vaši informaci: Wylie-Stanton je rozlišovací algoritmus, který se používá u všech odsouzených za trestné činy, něco jako osobnostní kvíz („Jaký druh zločince jste?“), až na to, že nemusíte odpovídat na otázky. Tady se prostě použijí všechna vaše dostupná data – a že jich je hodně: mají vaše e-maily, školní ohodnocení, zdravotní záznamy,

historii prohlížení internetu, nákupy, esemesky a tweety a jakoukoli jinou binární stopu, kterou váš poskytovatel internetu vytvořil v digitálním prostoru – a prožene je systémem.

Je to podobné jako algoritmy, které používá amazon, jen místo toho, aby na základě historie vašeho vyhledávání předpovídal, jestli zrovna toužíte po našaseném topu, nebo pracím prášku, Wylie-Stanton předpoví, jestli dokážete vraždit.

Takže když jste milá stará paní, která by nikdy ani nepřešla ulici na červenou, budete zařazeni do nejnižší třídy ohrožení D. Pokud jste schopni zabít jiného člověka, posunou vás o pár příček výš na žebříčku do třídy B. Na samém vrcholu klasifikačního systému, na stupni A, se nachází 0,001 tisíce lidí – predátorů, manipulátorů, geniálních zločinců a maniaků. Jako třeba Charles Manson.

A já.

„Já jsem Rose nezabila. Někdo to na mě hodil,“ řekla jsem Daveovi. Opakovala jsem to tolikrát a tolika lidem, kteří mi nevěřili, že už mi to začínalo připadat jako lež.

„No, ve tvé složce se píše,“ Dave ukázal na pořadač před sebou, „že tě našli v kůlně s tělem Rose Rowanové v klíně a s vražednou zbraní v ruce. Nikde se neuvádí jakákoli stopa po třetí osobě. A tvoje jediná obhajoba spočívá v tom, že si z noci, kdy zemřela, nic nepamatuješ.“ Pozorně zkoumal můj výraz. „A co je horší, algoritmus tě klasifikoval jako stupeň A.“

„Chci se odvolat.“

„Ušetřím ti čas.“ Dave se na mě odměřeně usmál. „Hádám, že do vězení ti noviny nechodí, ale minulý měsíc to prošlo Senátem: odvolání osob se stupněm A se už nebudou projednávat u soudu. Stupeň A už nemá nárok na podmínečné propuštění.“

Trochu jsem se naklonila dopředu, jako bych se potřebovala téhle zprávě vzepřít.

„Vězně se stupněm A nelze napravit ani začlenit do společnosti. Vždyť ty ani nemáš výčitky svědomí, že ne?“ Otevřel složku a prohrabával se důkazními fotografiemi z mého procesu, dokud našel oficiální papír s klasifikací. Pak ke mně natočil velké lesklé fotografie z místa činu, jako by se mi je snažil doslova vnutit.

Rychle jsem odvrátila zrak, ale ne dost rychle. Záblesk Roseiných rudých úst a pramenů jejích tmavých vlasů zalitých svatozáří krve jsem měla vypálený do mozku i poté, co jsem zavřela oči.

„Tak si to alespoň myslí celá veřejnost. Takže ti můžu *slíbit*, že si odsedíš každou minutu svého osmdesátiletého trestu.“ Zabubnoval prsty na stůl mezi námi a já otevřela oči a sledovala, jak z něj smetl fotografie a položil přede mě smlouvu.

„Nebo se můžeš zapojit do takového malého programu, s nímž zrovna začínáme.“

„Jakého programu?“

Cvak, cvak; cvak, cvak.

Autobus během cesty vrže a naklání se a Nobody při tom popupování chrastí pouty. Vjíždíme na další vězeňský dvůr, do zařízení, kam míří dívky z řad obyčejných vězňů. Zvenku vypadá obrovské, jako betonové skladiště těl, ale jsem si jistá, že uvnitř je to stejně jako v Bellwoodu stísněné a zatuchlé jako v ponorce. Moje šedá cela byla sotva tak široká, abych mohla rozpažit. Neměla jsem ani okno, jediným zdrojem světla byla zářivka, kterou nechávali svítit po celou dobu. Zvykla jsem si spát s dekou přes hlavu.

Dozorkyně Heather je na nohou a vydává pokyny, ještě než úplně zastavíme. Když odvádí dívky, které jsou k nám nejbliž, ozvu se nahlas: „Jak ještě dlouho?“, ale vůbec nereaguje. Vzhledem k tomu, co o našem chystaném programu říkal Dave, stejně pochybuju o tom, že něco ví.

„Chceme využít dovedností Áček produktivním způsobem. Poslední dva měsíce jsem objížděl velké ústavy pro mladistvé, jako je Bellwood, po celé zemi a verboval jsem všechny se stupněm A mladší osmnácti let.“

„Takových je nás víc?“ V hloubi duše mě napadlo, že jen já a Charles Manson.

„Samozřejmě. V Bellwoodu je ještě jedno Áčko. Už se přihlásila.“ Posunul ke mně pero.

„Tohle je tvoje poslední šance opustit to tady, aniž bys přitom byla v pytlí na mrtvolu, slečno Deereová.“

Zírala jsem na všechny řádky drobného písma a snažila se porozumět právníckému textu. Hrot pera se mi během čtení vznášel nad podpisovým řádkem.

„V celou odjíždíme,“ naléhal Dave. Pohled na hodiny mi prozradil, že celá odbije za patnáct minut. Na přečtení nebylo dost času. Podepsala jsem to.

„Co po nás chcete?“

„To je tajné.“

„Jak s tím mám souhlasit, když nevím, o co jde?“ Odložila jsem pero. „Chcete na nás provádět nějaké testy, je to tak?“

Dave vstal, přistoupil k oboustrannému zrcadlu, přitiskl jednu ruku na sklo a pozorně se zadíval. Ujistil se, že nás nikdo nepozoruje, otočil se ke mně a pokrčil rameny:

„Budeme tě cvičit v zabíjení lidí.“

Cvak, cvak; cvak, cvak.

Zase ta Nobodyina pouta. Podívám se jí na zjizvená zápěstí a vidím, co vlastně způsobilo to pronikavé cvaknutí: narovnaná kancelářská sponka. Přesně taková, jaká spínala kopie Daveovy smlouvy, kterou jsem podepsala.

Cvak, cvak.

Zaboří jí do zámku pout, jednu ruku už má volnou; jednu dlouhou ruku může rozhýbat a dělat s ní, co se jí zlíbí.

Cvak, cvak.

Pouta se rozepnou a spadnou na podlahu.

Chladné modré oči Nobody se skrz prameny zesvětlených blond vlasů na nanosekundu setkají s mýma. Pak vyskočí do uličky.

„Za tebou!“ křičím, ale to už prolétne kolem Davea a Heather a vrhá se na řidiče, její dlouhá zjizvená ruka se široce rozmáchně a pak mu vrazí narovnanou kancelářskou sponku do krku. Z hrdla se mu vydere chroptivý výkřik a autobus vjede do protisměru.

Kapitola druhá

Vítejte v táboře

Motor autobusu zakašle. Hlavou narazím do okna a zároveň je cítit elektrický výboj. Nobody odskočí a její dlouhé tělo se zmítá v křečích, jak ji paralyzérem uzemnila dozorkyně Heather. Dave ji stihne zachytit dřív, než dopadne na zem, a křičí na dozorkyni, aby toho nechala. Všichni se kymácejí a řidič v panice divoce točí volantem, jak se snaží vrátit autobus do správného pruhu, jenže se dostane do smyku a míří před protijedoucí kamion.

Když se vysoká chromovaná mříž kabiny nákladáku přiblíží k mému oknu, čas se na chvíli zastaví. Úplně jasně si uvědomuju, že jsem k sedadlu přichycená pouty, že se na mě valí několik tun kovu a že není úniku, ale přesto vši silou lomcuju pouty. Tím posledním, co kdy uvidím, budou otevřená ústa řvoucího řidiče nákladáku, který se na mě rítí. Ucítím to, až mě slisuje valící se kov? Uslyším praskání kostí, bude můj mozek schopen zaregistrovat, že se kolem něj hrouť lebka, nebo budu mít štěstí a zemřu okamžitě?

Pořád lepší než to, co se stalo Rose.

„Držte se, držte se, držte se!“ křičí řidič.

Brzdy zaskřípou a já přepadnu přes sedadlo, klakson nákladáku vyžene náš autobus z dálnice na měkkou krajnici, kde nakonec zastaví. Opřu se o sedačku před sebou, čelo mám z pocené a srdce mi buší tak silně, až mi pulzuje za očima.

Dveře autobusu se se zasyčením otevrou a řidič z něj doslova vyletí, modrou košili s límečkem má celou od krve.

„Dobře, hned zavolám dodávku, aby je odvezla zpátky do Bellwoodu,“ sípe dozorkyně Heather na Davea, který stále drží Nobody v sevření.

„Nedělejte to.“ Dave unaveně položí bezvládnou Nobody na nejbližší sedačku. „Zavolejte sanitku, ať vás i řidiče odvezou do místní nemocnice.“

Heather však už vytáčí nějaké číslo. „Musím ten incident okamžitě nahlásit...“

Dave jí klidně vezme telefon z ruky. „Ne, nemusíte.“

„Jedna z těch malých *zrůd* se nás právě pokusila zabít! Tohle se musí vyšetřit a zaznamenat do jejich spisů a...“

„Žádné spisy nemají. V okamžiku, kdy jsme překročili hranici státu Washington, *přestaly* tyhle holky *existovat*,“ říká Dave. „Takže jestli chcete prosedět rok v disciplinárním řízení za marnění výkonu federálnímu policistovi, klidně se tu se mnou dál hádejte. Jestli chcete někomu pomoci, běžte radši za řidičem.“

Oba se upřeně měří pohledem. Během té doby projedou tři auta. Pak Heather váhavě ustoupí a pokrčí rameny. Ze stěny autobusu strhne lékárníčku a sklopýtá po schodech. Dave se zasune za volant, zavře dveře a otočí se na vysokém řidičském sedadle.

„Máme před sebou ještě asi tři hodiny jízdy,“ volá na mě. „Jak to tam vzadu vypadá?“

Ukážu mu sarkasticky palec nahoru.

„Hele, Dave?“ houknu na něj. „Jak jste to myslel, že jsme přestaly existovat?“

Jedinou odpovědí je skřípění uvolňujících se brzd, když se Dave vrací na dálnici.

Krajina se mění z průmyslové na venkovskou a pak na něco jako prales. Silnice lemují tmavé borovice vyšší než většina budov v mém rodném městě. Nejsou tu žádná města ani farmy, dokonce

ani budovy, až nakonec míváme nejmenší čerpací stanici na světě s ručně psaným nápisem: „POSLEDNÍ BENZÍNKA NA 50 MIL“.

A pak se výhled dlouho nemění: jsou to samé kmeny, větve a lesní půda, až na jeden okamžik, kdy všechno zmodrá, protože zahlédneme pole vysokého vlčího bobu, který dosahuje až ke slunci, a pak stromy všechno opět uzavrou. Ten okamžik je však kouzelný. Oslnivý.

Díky tomu si vzpomenu na pole divokých květin v den, kdy si Roseina máma vzala jejího nevlastního otce Toma. Po obřadu jsme seděli ve stínu a sledovali, jak Rosein nový tatínek objímá její maminku Janeane a fotograf přitom mačká spoušť ostošest. Toho dne se Rose usmála jen tehdy, když ji o to fotograf požádal.

„Koupili mi postel,“ řekla Rose a sledovala novomanželský pár.

„S nebesy. Má baldachýn a podobně. Sama jsem si ji vybrala.“

„To je super.“

„A mámě pořídí auto, říkal, že už nemusí pracovat, takže mě bude prostě jen vyzvedávat ze školy, jezdit na nákupy a tak.“

„Zní to skoro jako pohádka.“

„Ale budeš u nás pořád přespávat. Že jo?“ Otočila se ke mně a já zvedla malíček.

„Kdykoli budeš chtít,“ slíbila jsem jí a propletly jsme si prsty, abychom to potvrdily.

Jenže když se přestěhovala na druhý konec města do pěkné čtvrti a vstoupila do církve nevlastního otce, všechno se změnilo.

Všichni, kdo patřili k stejné církvi jako Rose, drželi pohromadě, a když se dostali na střední školu, jejich skupina si pro sebe vytvořila vlastní malý svět. Místo randění chodili na skupinové výlety, místo rainieru pili nealko a v třetáku si dávali prsteny zaslíbení. V deváté třídě už bylo jasné, že pro mě v jejich světě dvoupatrových domů, přespávání v kostele a kempování není místo. Rose s nimi obědvávala u jednoho stolu, kdežto já pojídala v knihovně sladké tousty a četla si v mobilu strašidelné příběhy.

Pořád jsem však sjížděla všechny Roseiny účty na sociálních sítích. Její život byl jako středoškolská telenovela, kterou jsem nemohla přestat sledovat. Vypadalo to, že se každý okamžik odehrává

během nádherného západu slunce uprostřed kruhu přátel, kteří přímo zářili.

Proto mi připadalo tak zvláštní, když mě Rose ve třetáku znovu oslovila. Když potřebovala ukrýt tajemství před svými „skutečnými“ přáteli. Když se začala scházet s někým, jehož jméno mi nechtěla říct.

Říkala mu prostě „pan Tajemný“.

Když sjedeme z dálnice na úzkou polní cestu, na níž mi vibrují ztuhlé nohy, vrací mě autobus do přítomnosti. Cestu kolem nás znovu lemují stromy. Ráda bych stáhla okénko a nadechla se lesního vzduchu, ale pořád mám spoutané ruce.

„Už se blížíme!“ oznámí zvesela Dave.

Zadívám se dopředu a můj pohled se okamžitě spojí s Nobodiyým. Sedí vzpřímeně na sedadle a dívá se na mě skrz roztřepené oční otvory své masky. Jak dlouho už je při vědomí?

Jak dlouho na mě *zírá*?

Pomaloučku vstane ze sedačky, jako se postupně zvedá stočený had. Nahrbí široká ramena a dlouhou úzkou uličkou se vydá přímo ke mně. Na její oranžové kombinéze jsou tmavé, rezavé krvavé skvrny. Krví má potřísněnou i jednu z dlouhých rukou – sevřenou v pěst.

I kdybych zavolala na Davea, nestihne to ke mně dřív než ona. Jsem zahnaná do kouta, doslova přišpendlená na místě. Zatnu zuby a zoufale se jí snažím dívat do očí, protože to je to jediné, co je skrz masku vidět. Když se zastaví, Hrozivě se nade mnou tyčí.

Pak jí ruce vystřelí nad mou hlavu a pootevře okno. Dovnitř vnikne chladný lesní vzduch, v němž je cítit vůni vánočních stromků a slunečních paprsků.

„Díky?“ zamumlám nejistě.

Nobody přikývne, přejde uličku a roztáhne okénko naproti, pak znovu zamíří k okénku přede mnou. Po chvíli mi průvan rozfouká vlasy kolem obličeje.

„Už tam skoro jsme!“ oznámí nám Dave. „Tady je cedule, která označuje vstup do tábora!“

Zavrtím se na sedadle a natáhnu krk, když projíždíme pod dvěma vysokými dřevěnými sloupy, které podpírají zvětralou dřevěnou ceduli s nápisem:

VÍTĚJTE V TÁBOŘE NARAMAUKE.

Ale kde je drátěný ostnatý plot? Dozorci? A kde proboha *zdi*?

Mezi stromy vidím jen ostružinové keře a motýly.

Když projíždíme bránou, pátrám v okolí po strážním domku nebo střelecké věži, ale místo toho mě, jak ustoupily stromy, přivítá nejkrásnější pozemek, jaký jsem kdy spatřila, který končí u písku obklopujícího jezero s třpytivě modrou vodou a zchátralým dřevěným molem.

Z oken na druhé straně autobusu vidím nízký srub s kamenným komínem, jehož přední schody jsou téměř pohřbeny v záhonu levandule a střecha je hustě porostlá sametovým mechem. Vedle srubu je krytá terasa a za ní zahlédnu něco, co musí být ohniště. Kolem něj leží sluncem vysušené klády.

Přímo před námi mezi stromy vykukují čtyři malé domky, červené s vybledlými bílými okenicemi a zárubněmi.

Na jejich stěnách jsou skvrny od opadaných šindelů.

Budeme bydlet v opuštěném táboře?

Dave pečlivě zaparkuje autobus, pak se vydá k mému sedadlu a konečně mi sundá pouta. Zmateně vstanu a pomalu zvednu ruce, aby mi je znovu nasadil, ale on se jen vrátí na místo řidiče a otevře dveře.

„Pojďte, vy dvě, je čas seznámit se s ostatními,“ řekne a seběhne po schodech.

Překvapeně se na sebe s Nobody podíváme a pak ho opatrně následujeme. Přivítá nás chladný vítr s vůní borovice a levandule, z nekonečné blankytně modré oblohy na nás dopadají sluneční paprsky. Potácím se po šterkové cestě a najednou jsem okouzlená okolím.

Když procházíme podél srubu, z bočních dveří vykoukne plnoštíhlá žena s obrovskou zásobou pastelek v náručí. Je jí kolem pětatřiceti, stejně jako Daveovi.

„Noví rekruti!“ usměje se a v naducaných tvářích se jí objeví dva symetrické dolíčky, které podtrhují červené kočičí brýle. „Já jsem Kate a ty musíš být Signal a...“

„Nobody,“ přeruší ji Dave. „Dává přednost jménu Nobody.“

Kate rychle přikývne. „Dobře, tak tedy Nobody! Všichni jsou dole na tvořivých dílnách.“

Kate nemá pouzdro se zbraní, paralyzér, obušek ani jiný obvyklý zábavný doplněk, které u sebe nosí dozorcí nápravných zařízení. Na krku jí visí jen stříbrná píšťalka jako učitelce tělocviku a na zápěstí se jí houpe malá klíčenka. V mikině, džínách a obnošených turistických botách byste si ji mohli splést se skutečnou táborovou vedoucí. S Davem si spolu přátelsky povídají. Není jim rozumět, protože jsou k nám otočení zády. Jako by se nás vůbec nebáli.

„Dobře. Tak tedy po večeri,“ přeruší jejich rozhovor Dave a oznámí: „Teď to přebírá Kate. Uvidíme se za chvíli!“ a rozběhne se zpátky po cestě.

„Byla to dlouhá cesta, co?“ Kate se podívá na zakrvácenou kombinézu Nobody.

„Jo,“ odpoví Nobody po dlouhém chladném mlčení. Jezero zcela vyplňuje obzor, z vody stoupá zlatavý opar a skrz něj se uprostřed louky pod námi tyčí silueta půvabného platanu. Pod jeho větvemi stojí piknikový stůl.

Kolem něj sedí čtyři teenageři, tři kluci a jedna holka, a líně vybarvují fixy zažloutlé čtvrtky. Doléhají k nám jejich hlasy, jak se smějí a navzájem se dobírají. Když se přiblížíme, všichni zmlknou a důkladně si nás prohlížejí.

Nikdy by mě nenapadlo, že patří do stupně A, ani za milion let. Vypadají úplně normálně, až na to, že mají podivně nedomoderní a barevně trochu příliš výrazné oblečení. Skoro jako děti z učebnice cizího jazyka, které se donekonečna baví o tom, kdo přinese na večírek kazety.

Nejmenší z nich, hubený černoch s obrovskými leteckými brýlemi, má na sobě jasně zelené tričko s ohromným žlutým smajlíkem. Vedle něj stojí dvojčata, jedno v červeném a druhé v modrém, která jsou skoro stejně vysoká jako Nobody. Oba mají tmavé vlasy ostříhané na ježka a zešíroka se na nás zubí.

„Jé, konečně další dámy do partie!“ řekne uznale jedno z dvojčat a jediná dívka u stolu zakouří velkýma tmavýma očima. Její srdcovitý obličej rámuje krátké kudrnaté černé vlasy.

Na sobě má neonově růžové tričko s fialovým třpytivým nápisem *Secretly a Mermaid*.

„Kde je Javier? A Erik?“

Kate se zamračí.

„V kuchyni. A na stromě,“ odpoví brýlatý chlapec, upřeně se dívá na stůl a pokračuje ve vybarvování.

Kate se usměje. „No jo, máš pravdu! Řekla jsem Javierovi, aby nachystal večeri.“

Pustila do kuchyně někoho se stupněm A? Se všemi těmi noži a dalšími věcičkami? Samotného?

A pak na to zapoměla?

„Jak se ti tam nahoře daří, Eriku?“ zavolá Kate na kluka na stromě. Obličej mu zakrývají rozpuštěné tmavší blond vlasy, ale vyhrnuté rukávy košile odhalují výrazně vypracované svaly. V napjatém postoji se mírně předkloní, takže čekám, že něco odsekne, ale místo toho zavolá: „*Zkoumám přírodu.*“

Má hluboký a sebejistý hlas, z nějž srší sarkasmus.

„Dobře! Dobře! Měla bych tedy jít do kuchyně. Signal, Nobody, tohle je zbytek osazenstva tábora Naramauke: tam nahoře je Erik...“ Ukáže na strom. „Ten v tričku se smajlíkem je Dennis, tohle jsou naše dvojčata Kurt a Troy a v neposlední řadě tu máme Jadu. Vezměte si fixy a přidejte se k nim!“ Vesele nám zamává a vyrazí zpátky na kopec.

Posledních dvanáct měsíců jsem si nemohla dojít ani na záchod, aniž by mě hlídala ochranka. A teď jsme tady, pod širým nebem na louce obklopené lesem, sedm lidí označených stupněm A, kteří...
vybarvují obrázky?

Následuju Nobody, obě rozpačitě popadneme zažloutlé papíry a usadíme se na volná místa na lavicích piknikového stolu přímo naproti sobě. Ruce má stále potřísněné zaschlou krví, ale nikdo si toho nevšímá. Ozývá se jen tiché skřípání fixů.

Ohlédnou se k jezeru. Kate je mimo dohled a voda je tak blízko. Než se vrátí, mohla bych doběhnout k okraji, zout si boty, skočit do vody a být napůl cesty ke vzdálenému břehu. My všichni. Rozhlédnu se kolem stolu: Tak proč to neudělají?

To, že nevidím plot, neznamená, že nás tu něco nedrží. Možná je ve vodě elektrický proud. Nebo nás sledují dronem nebo na jsou na druhém břehu ostřelovači.

Nepotřebuju to zjistit na vlastní kůži.

„Takže... jsou po celém táboře kamery nebo tak něco?“ zašeptám ke stolu.

Vyzábly černochoz s obřími brýlemi se při řeči stále dívá přímo do země: „Žádné kamery. Ani elektřina, kromě hlavní chaty.“ Mluví úplně monotónně. „Žádný internet, žádná wi-fi, žádné mobilní telefony...“

„Máme tu jiné způsoby, jak se zabavit.“ Jedno z dvojčat se sugestivně usměje a odhalí mírný předkus dvou horních zubů.

„Troyi, ty jsi *tak nechutný*,“ zasténá Jada. „Hele, vy nové. Jaké je vaše číslo? Hm?“

„Jdeš přímo na věc,“ řekne Dennis, aniž by odtrhl zrak od svého papíru.

„Dennisovo je samozřejmě nula.“ Jada znovu přelétne pohledem ze mě na Nobody. „No tak, dámy. Všichni tu známe čísla ostatních. Tak kolik?“

„Kolik *čeho*?“ odmlčím se.

„Ptá se, kolik lidí jste zabily,“ ozve se hluboký hlas ze stromu. Jenže jeho majitel už není na stromě, ale přímo za mnou. Připlížil se dolů tak tiše, že jsem ho přes šustící listí vůbec neslyšela.

Srdce se mi rozbuší a zrychlí se mi tep. Cítím, jak za mnou postává, ale neotočím se. Vezmu si žlutý fix, začnu kreslit hvězdičky a s vypětím všech sil se snažím, aby se mi netrásla ruka. No jasně. Dalo se čekat, že to tady bude první otázka. Jsou to zabijáci. Vedle

ostře barevného oblečení, zažloutlého papíru a fixů je to to jediné, co máme společného: jsme usvědčení vrazi.

Nobody sundá víčko zeleného voňavého fixu, podrží si špičku před nosem a přičichne k němu jako k parfému. Pak řekne chraplavě: „Šest.“

Jedno z dvojčat se ohromeně zasměje. „Páni, to myslíš vážně? Před tebou je jen Erik!“ Vesele pokračuje se zdviženým černým obočím: „Já a Kurt máme dohromady tři...“

Loukou se rozlehne táhlý zvuk klaksonu. Všichni u stolu ztuhnou. Pak dvojčata vyskočí a dají se do běhu. Kluk ze stromu – tuším, že Erik – přeskočí stůl, jeho obrovská teniska přistane přímo na mém papíru, načež se odrazí a zamíří ke kopci. Hvězdičky mi roztrhl vejpůl.

„Co je to za zvuk?“ ptám se Dennise, který si pečlivě rovná papír a pak ho přeloží na čtvrtiny.

„Je to vzduchový klakson. Znamená to, že nás čeká cvičení,“ odpovídá monotónně, i když se tváří otráveně. „Musíme nechat všeho, co děláme, a běžet na východní louku.“ Zamíří ke kopci, za nímž právě zmizeli ostatní kluci, pak se zvedne i Nobody a bez ohlednutí jde za ním.

Jada však postává pár metrů od stolu a předloktím si chrání obličej před sluncem – a mnou. To má být nějaký pokus o přátelství, nebo co? Jada tu už nějakou dobu žila jako *jediná* holka a z těch dvou dalších, které dnes dorazily, vypadám poprvé v životě já jako ta normálnější. Když se postavím, napřáhne ke mně drobnou ruku a usměje se.

Ale když si ruce podáme, má stisk jako svěrák a zaryje mi malé růžově nalakované nehty do kůže. Tvrdě mi zkroutí ruku, a když se pohnu, ještě se jí rozšíří úsměv.

„Jen abys věděla, Erik mě má rád.“ Přimhouří oči a pevně dodá: „A když na něj něco zkusíš, nebo mu řekneš o našem rozhovoru...
Podříznu tě.“

S úsměvem mě pustí a rozběhne se do kopce. Vidím jen třpytivou tyrkysovou mušli na zadní straně trička.

Co to mělo znamenat?

Ohromeně klopytám do svahu. Jada je krásná. Hezčí než většina populárních holek na mojí střední škole. Jak bych ji mohla ohrozit? Možná si tenhle Erik jen rád hraje.

Kromě toho, že je zabiják.

Rozběhnu se plnou rychlostí, tvář mi zrudne, pálí mě oči. Když mi několikrát dovolili cvičit v Bellwoodu, směla jsem se jen šourat s řetězy na kotnících.

Teď divoce sprintuju vysokou zelenou trávou, ptáci mi přelétají nízko nad hlavou po modré obloze a zní to, jako by mě povzbuzovali.

Po druhé straně louky se mnou souběžně utíká nějaký kluk. Jeho postava se rýsuje proti tmavé stěně borovic, které obklopují chatky. Jakmile si ho všimnu, usměje se a zrychlí. Dobře. Chceš závodit? *Tak do toho!*

Dole na konci hřiště, na trávníku naproti hlavní chatě, stojí Dave s ostatními táborníky a v ruce má klakson. Vedle něj leží oranžový kužel a modrá plachtu. Mává rukama nad hlavou a ostatní tleskají a povzbuzují nás a sledují, kdo se ke kuželu dostane jako první.

Moje atrofované nohy jsou téměř na pokraji vysílení, ale nakloním se kupředu a naberu rychlost. Plíce mi hoří, držím se těsně před tím týpkem z druhého konce hřiště, dokud neudělá poslední výpad, než se dostanu ke kuželu... a tvrdě do sebe narazíme.

Zblízka je mnohem vyšší, než jsem si myslela, a zřejmě je ze železa. Když mu to napálím do hrudi, odmrští mě to zpátky.

„Opatrně!“ zasměje se, popadne mě za ruce, abych nespadla, a já mu málem narazím čelem do brady. „Jsi v pořádku?“

Jsem příliš zničená na to, abych mohla odpovědět, vyrazil mi dech, takže se na sebe jen upřeně zadíváme – má obrovské, temné a melancholické oči. Možná je to ale jen tetováním na okraji levého oka. Má tam malou modrou slzu, která vypadá, že každou chvíli sklouzne po dlouhé úzké linii tváře.

„Země volá Signal! Zařaď se a poslouchej!“ Dave tleskne a já přeruším vzájemný pohled a zaujmu místo mezi Dennisem a Nobody.

„Takže když už se k nám konečně připojili Javier a Signal, můžeme začít s tréninkem!“ oznámí Dave skupině, zatímco já pořád

bojuju s dechem. „Jak lépe přivítat nové rekruty než pořádným drilem, nemám pravdu?“

Ozve se sporadický potlesk, ale ne ode mě. Jsem ohnutá v pase a píchá mě v boku. Jestli tohle cvičení zahrnuje sprinty nebo kliky, můžu to rovnou vzdát.

Modrá plachta, které jsem si všimla na louce, ukrývá hromadu čehosi, co Daveovi sahá asi tak do pasu. S mým štěstím to budou nejspíš medicinbaly.

„Jde o časově omezený úkol. Máte na to tři hodiny, od téhle chvíle až do večere. Je to opravdu jednoduché, i když bych neřekl, že zrovna snadné.“ Dave se skloní, uchopí roh igelitové plachty a stáhne ji mávnutím ruky. „Prostě jen musíte ukryt tělo.“

Na sobě leží osm bezvládných těl naskládaných jedno na druhém. Mají vzájemně propletené končetiny a prázdnýma očima zírají k nebi.

Kapitola třetí

Krev

Určitě každou chvíli omdlím.

Všichni ostatní se vrhnou vpřed. Dave shodí na zem nějakou bedničku, která hlasitě zařinčí, jako by v ní byly příbory. Do trávy se před námi vysype krabice s noži, sekáčky a malými pilkami.

„Ahoj.“ Javier, kluk se slzou na tváři, se drží zpátky, zatímco se ostatní probírají noži. „Nejsou pravá,“ zašeptá.

„Cože?“ Přinutím se podívat na hromadu těl, kde zrovna jedno z dvojčat uvolňuje prsatou ženu z náručí ostatních mrtvol, a vidím, že má srostlé prsty na ruku. Takže jsou... plastové? Jenže nepřipomínají obvyklé figuríny – na těle nemají žádné švy, vlasy jim čechrá vítr a nevýrazné tváře sice vypadají podivně, ale každá je jiná.

„Pořizují je na různých místech – v pouťových strašidelných domech, nebo jsou to staré lékařské figuríny a některé jsou...“ teď zní trochu rozpačitě, „...asi ze sexshopu. Aspoň si to teda myslíme.“

„Aha.“

„Poprvé mě to taky vyděsilo,“ řekne a pak si vybere z hromady krátkou mužskou postavu.

Viděl to. *Viděl, jak jsem se vyděsila.* Všiml si toho ještě někdo?

Nobody zvedne poslední figurínu. Na plachtě už nic nezůstalo, ale Dave se ke mně otočí.

„Neboj, jednu jsem ti schoval!“ Odhrne roh celty a odhalí mladou ženskou postavu s dlouhými hnědými vlasy, která leží v trávě obličejem dolů.

„Jak pozorné,“ zamumlám. Je překvapivě těžká a vyšší než já. Neohrabaně ji sevru v náručí. Zbyly na mě dva nože, takže jeden popadnu a snažím se to všechno odnést.

„Nezapomeň na tohle!“ Dave mi strčí pod loket pytel na odpadky a já mu poděkuju.

Udělám asi deset kroků, než pod tíhou své „oběti“ klesnu na kolena a udělá se mi špatně od žaludku.

Kolem mě létají knoflíky z košil, jak se ostatní pouštějí do práce. Na trávě už leží plno trupů, jimž všichni strhávají oblečení, aby mohli začít pilami pustošit plastové maso. Jedno z dvojčat má nohu v punčoše na rameni a prudce ji ohýbá v kolenu. Jada jedním tahem nože odřízne figuríně čtyři prsty a má přitom děsivě nezúčastněný výraz. Vidím, jak se Erik sklání nad trávou a rychle odvrátím zrak.

„Nezapomeňte,“ poučuje nás Dave a krouží kolem nás, „že tady nejde o rozčtvrcení, ale o zahlazení stop. Tohle cvičení je o likvidaci *důkazů*. Pokud nějaký najdu, třeba jen knoflík, neuspěli jste.“

„Jenže nemáme žádné plachty!“ protestuje jedno z dvojčat.

„Vážně? Na tomhle hřišti vidím hned dvě,“ utrousí Dave a zní přesně jako můj učitel biologie během laboratorních cvičení. Dvojčata se za nimi hned rozeběhnou. Já se otočím k figuríně a odhrnu jí dlouhé tmavé vlasy ze skleněných očí. Někdo si dal tu práci, aby jí vytvaroval obličej do úsměvu, a její kůže působí až nechutně realisticky. Nejistě se rozhlédnu kolem sebe a můj pohled spočine na Nobody, která sedí s bezhlavým torzem v klíně.

Vzpomenu si na pach krve a chce se mi zvracet.

Když jsem se toho rána probudila v kůlně, seděla jsem vzpřímeně na podlaze vedle poškrábaného karetního stolku. Rose se mi choulila v klíně a opírala se o mě zády.

Ucítila jsem pod námi louži vychládajícího tepla a uvědomila si, že to nejspíš přehnala s pitím a pomohla se ve spánku. Přemýšlela jsem, jak ji probudit, jestli to mám zahrát do autu a udělat z toho

vtip, nebo jestli bych tím nezranila její city. Nakonec jsem jí jemně zatřásla ramenem a zněla jsem vesele, i když mi hlava třeštila a v krku jsem měla bolestivě sucho.

„Hej, Rose? Rose, musíš se probudit...“

Pak jsem jí zatřásla silněji, takže se jí otočila hlava. Jenže na špatnou stranu. Týl se divně posunul dopředu a hlava klesla pod úhlem, který jí krk nemohl umožnit. Tělo zůstalo na místě, ramena měla shrbená, nehýbala se; jen oddělená hlava se pomalu a dlouze kutálela po podlaze. Nakonec se zastavila a její tvář teď hleděla na mě. Na lících měla rudé šmouhy, oči doširoka otevřené a prázdné.

„Jsi bílá jako stěna.“ Tichý hlas mě vrátí do reality. Javier si přitáhl figurínu těsně k mé. „Tohle cvičení je na čas. Tady se s tím nemažou.“ Významně pohlédne přes hřiště na Davea, který je k nám otočený zády a o něčem diskutuje s dvojčaty.

„Já-já nemůžu...“ zakoktám se. Nemůže vědět, nikdo z nich nemůže vědět, že na rozdíl od nich *nejsem* vraždící maniak a nechci nikoho zabít.

Javier se ke mně nakloní.

„Hrála sis někdy s barbínami? Tohle jsou prostě jen obří barbíny. Je mu úplně jedno, jak je rozřežeš. Začni s rukou. Přímo nad loktem. To je nejslabší část.“

Podá mi nůž a já neohrabaně vyhrnu rukáv pletené košile figuríny, která už je nasáklá rosou.

Prostě barbie. *Je to jen barbie.*

Nůž se jí zaboří do měkké bledé silikonové paže a z rány vytryskne krev. Zase mě natáhne.

„Sakra, v té tvójí je krev!“ Javier zní skutečně překvapeně. „Některé z těch dražších obsahují falešnou krev, ale většinou už jsou vypuštěné. Nikdy jsem neviděl žádnou, která by ji v sobě ještě měla.“

Nemůžu mluvit. Jen zírám na hustou červenou tekutinu, která se hromadí v lokti figuríny. Stále se na mě usmívá.

„Co kdybychom si je vyměnili?“ Javier se přesune přede mě a zaujme mé místo nad figurínou. „Ještě nikdy jsem neměl žádnou s krví. Chci si to vyzkoušet. Můžu?“